

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **L. V.**, zastoupený Mgr. Zoltánem Dunou, advokátem, sídlem Libušina 49/3, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. OSH771/21-2/67.1/21087/Li, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 10. 2. 2022, č. j. 60 A 21/2021-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Liberce rozhodnutím ze dne 19. 5. 2021, č. j. MML034895/20/1153/ OD/Br, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), spočívajícího v nepřizpůsobení rychlosti vozidla kategorii a třídě pozemní komunikace (silnice III. třídy), vyšší hustotě provozu a jiným okolnostem, které mohl předvídat (zde konkrétně okolnosti, že výrazným překročením rychlosti jízdy v obci může ovlivnit řidiče na vedlejší komunikaci v jeho úsudku, včetně včasnosti a adekvátnosti jeho rozhodování), čímž žalobce porušil § 18 odst. 1 téhož zákona. Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 40 km/h (znaleckým posudkem bylo zjištěno překročení rychlosti minimálně o 65 km/h), a tedy porušil § 18 odst. 4 téhož zákona. V souvislosti s popsáním skutkovým dějem došlo ke střetu stěžovatelova vozidla s jiným vozidlem vyjíždějícím z vedlejší komunikace. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Uvedené tresty byly v souladu s principem absorpce uloženy za nejpřísněji

postižitelný přestupek, tedy za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud konstatoval, že byt' lze v přestupkovém řízení uplatnit nové skutečnosti a důkazní návrhy rovněž v odvolacím řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu, žalobce oznámil vypracování znaleckého posudku na vlastní náklady až po vydání rozhodnutí žalovaného. Žalovaný proto nemohl pochybit tím, že se tímto znaleckým posudkem v rozhodnutí nezabýval. Důkaz uvedeným znaleckým posudkem pak pro nadbytečnost neprovedl ani krajský soud. V odůvodnění rozsudku k tomu uvedl, že žalobce nezpochybňoval odborné závěry znalce ustanoveného správním orgánem, přičemž dílčí skutečnost, kterou se žalobce pokoušel vyvrátit (umístění dopravního zrcadla v křižovatce, kde došlo k dopravní nehodě), nebyla v přestupkovém řízení sporná a byla dostatečně doložena obsahem správního spisu.

[3] Krajský soud rovněž nepovažoval za opodstatněnou žalobní námitku, že správní orgány v rozhodnutích neuvedly, že řidička druhého vozidla vjela do křižovatky a zastavila, v čemž žalobce spatřoval příčinu dopravní nehody. Krajský soud poukázal na skutečnost, že v řízení bylo zjištěno, že řidička druhého vozidla po kontrole dopravní situace (rozhlednutím vlevo, vpravo a opětovně vlevo) vjela do křižovatky, až když neviděla přijíždět žádné vozidlo, avšak následně (v reakci na rychle přijíždějící vozidlo) zastavila a v jízdě nepokračovala. Vydaná správní rozhodnutí tedy v žádném případě nevytvářejí dojem, jak tvrdil žalobce, že by ke střetu došlo za jízdy druhého vozidla. Dle krajského soudu ani nebylo zřejmé, jaký vliv by tato okolnost měla na posouzení celé věci. Krajský soud označil za irelevantní rovněž žalobcovo tvrzení, že druhé vozidlo odbočovalo z levého jízdního pruhu. Toto tvrzení navíc dle krajského soudu nemělo oporu ve správním spisu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud nesprávně považoval znalecký posudek předložený stěžovatelem v soudním řízení za nadbytečný. Dle stěžovatele existují zjevné rozpory mezi znaleckým posudkem, ze kterého ve správním řízení vycházely správní orgány, a znaleckým posudkem předloženým stěžovatelem. Stěžovatel považoval za primární otázku posouzení příčiny dopravní nehody, která byla v prvně jmenovaném znaleckém posudku shledána na straně stěžovatele, avšak v posléze vypracovaném znaleckém posudku (nepřipuštěném soudem) měla být způsobena nesprávnou technikou jízdy řidičky druhého vozidla, která vjela do jízdního koridoru vozidla stěžovatele, který neměl možnost střetu zabránit. Stěžovatel dále v kasační stížnosti upozornil, že jím předložený znalecký posudek popisuje možnost zabránění střetu obou vozidel v tom, že řidička druhého vozidla mohla věnovat zvýšenou pozornost dopravní situaci, do křižovatky najíždět pomaleji a postupně a zastavit tak, aby její vozidlo nezasahovalo do jízdního koridoru stěžovatele, popř. měla odbočovací manévr dokončit. Správní orgány však nekriticky přejaly závěry jimi opatřeného znaleckého posudku, který vycházel z toho, že řidička druhého vozidla měla

pokračování

k dispozici dopravní zrcadlo. Krajský soud tak dle stěžovatele nesprávně uzavřel, že se jeho námitky netýkaly obsahu znaleckých posudků. Naopak měl za to, že tyto námitky dostatečně soudu odůvodnil.

[5] Stěžovatel se dále dovolával zásady materiální pravdy a možnosti provedení důkazu vlastním (či revizním) znaleckým posudkem. Ačkoli prokázat vinu byl povinen správní orgán, stěžovateli nezbylo, než využít jemu dostupné procesní prostředky, rozporovat závěry znaleckého posudku a požádat o vypracování znaleckého posudku nového. Stěžovatel upozornil, že žalovaný si byl vědom skutečnosti, že stěžovatel nechal vypracovat nový znalecký posudek. Přesto ve věci rozhodl dříve, než jej stěžovatel stihl předložit. Ani krajský soud dle stěžovatele nepostupoval způsobem, který by vedl k vydání rozhodnutí na základě objektivně zjištěného skutkového stavu. Tím dle jeho názoru došlo k porušení principu legality a spravedlivého procesu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázal na vydané rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[9] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují žádné důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Na úvod Nejvyšší správní soud zmiňuje, že již v rozsudku ze dne 26. 10. 2010, č. j. 4 As 15/2010-60, uvedl, že *„pokud žalobce jel v obci rychlostí min. 75 km/h, musel být minimálně srozuměn s tím, jaké následky vlivem jeho rychlé jízdy mohou nastat. V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Pokud tuto rychlost překročí a v přímé souvislosti s tím nastane dopravní nehoda, jde o zaviněné jednání, které ohrožuje zájem společnosti, tedy se jedná o přestupek“*.

[11] Zároveň Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelova argumentace obsažená v žalobě i v kasační stížnosti vychází z nesprávných východisek. Stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupků spočívajících v nepřízpůsobení rychlosti vozidla kategorii a třídě pozemní komunikace a jiným okolnostem, které mohl předvídat; a dále v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/h a více (tedy pro ohrožovací delikty). Pro naplnění znaků skutkových podstat obou těchto přestupků tedy nebylo rozhodné, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. Podstatné bylo, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu zákonem předvídaným jednáním stěžovatele, a to bez ohledu na případné způsobení dopravní nehody, které lze zohlednit při ukládání sankce. Způsobená dopravní nehoda tedy nebyla pro závěr o stěžovatelově vině za spáchané přestupky rozhodující, přesto veškeré stěžovatelovy námítky směřují výhradně ke snaze vyvinut se z odpovědnosti za spáchané přestupky označováním řidičky druhého vozidla jako viníka. Pro závěr o spáchání dopravních přestupků, jak jsou vymezeny výše, je však nerozhodné, zda řidička druhého vozidla měla či neměla k dispozici dopravní zrcadlo, zda mohla a měla při nájezdu do křižovatky reagovat rychleji, anebo naopak najíždět do křižovatky pomaleji.

[12] Okolnosti rozhodné z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu (tzn. překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně o 65 km/h), které byly určující pro druh a výši uložených trestů z hlediska zásady absorpce, stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti vůbec nerozporoval. Pokud se jedná o skutkové okolnosti rozhodné pro naplnění skutkové podstaty přestupku § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tj. přestupku spočívajícího v porušení povinnosti přizpůsobit rychlost vozidla kategorii a třídě pozemní komunikace a jiným okolnostem, které mohl předvídat, bylo v daném případě rozhodující, že stěžovatel jako řidič při takto vysoké rychlosti jízdy a vyšší hustotě provozu již nebyl schopen reagovat na jiné podněty, a bezdůvodně spoléhal na absolutní přednostní právo jízdy.

[13] Krajský soud tedy správně odmítl jako nadbytečný důkaz znaleckým posudkem, jehož provedení stěžovatel navrhoval za účelem prokázání umístění (či neumístění) dopravního zrcadla v křižovatce. Jak bylo vysvětleno výše, tato skutková okolnost nebyla pro výsledek přestupkového řízení rozhodující, neboť nemohla vyvrátit závěry znaleckého posudku, o který se opírají vydaná správní rozhodnutí, ohledně mimořádně vysoké rychlosti vozidla stěžovatele nepřízpůsobené okolnostem, mezi které může patřit i nestandardní reakce řidiče jiného vozidla na stěžovatelovu jízdu v obci ve vysoké rychlosti. Netýkal-li se znalecký posudek (zadaný stěžovatelem) otázek relevantních pro výsledek přestupkového řízení, nebylo nutné ani hodnotit postup žalovaného a zkoumat, jak to bylo s jeho vědomostí o procesu zpracování znaleckého posudku (včetně stěžovatelem namítaného vydání rozhodnutí ve věci dříve, než mohl znalecký posudek ve správním řízení doložit).

[14] Napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal rozporný ani s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS. V něm rozšířený senát připustil možnost ve věcech správního trestání předkládat nová skutková tvrzení a nové důkazy až v soudním řízení, zároveň však akcentoval autonomii soudu nově navržené důkazy neprovést pro jejich irelevantnost a nadbytečnost. V daném případě krajský soud neprovedení znaleckého posudku řádně odůvodnil, postupoval tedy v souladu s ustálenou judikaturou, dle které

pokračování

soud není povinen provést veškeré navržené důkazy, v takovém případě však musí svůj postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Z něj vyplývá, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto“. Citovaným požadavkům krajský soud v napadeném rozsudku dostál.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu